

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 10 kwietnia 2026 r.,
w sprawie **A.W.**

kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach
z dnia 16 września 2025 r., sygn. akt II Ka 281/25,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Augustowie
z dnia 13 maja 2025 r., sygn. akt II K 77/25,
na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania,**
- 2. nie uwzględnić wniosku adwokata M.D., obrońcy z urzędu, o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej,**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Suwałkach, wyrokiem z dnia 16 września 2025 r., sygn. akt II Ka 281/25, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Augustowie z dnia 13 maja 2025 r., sygn. akt II K 77/25, którym A.W. został skazany na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę roku i 6

miesiący pozbawienia wolności. Orzeczono również o obowiązku naprawienia szkody i przepadku. Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego. Zaskarżając go w części orzeczenia o karze, zarzucił „rażące naruszenie prawa karnego procesowego, mogącego mieć istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 410 k.p.k. przez nieuwzględnienie przy wymiarze kary ujawnionej w toku przewodu sądowego dotychczasowej trudnej sytuacji majątkowej i rodzinnej oskarżonego oraz wysokości powstałej szkody”. Stawiając ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Augustowie wniósł o pozostawienie kasacji bez rozpoznania ewentualnie o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Wniesiona kasacja jest niedopuszczalna i jako taka musiała zostać pozostawiona bez rozpoznania.

Przepis art. 523 § 1 k.p.k., który określa, że kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, zastrzega jednocześnie, że kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Oznacza to, że kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego nie została oparta na przewidzianych prawem podstawach kasacyjnych. Treść wniesionego środka zaskarżenia nie pozwala bowiem odczytać sformułowanego w niej zarzutu inaczej niż jako zarzut niewspółmierności kary. Niczego w tym zakresie nie zmienia to, że zredagowany w kasacji zarzut określono mianem obrazy przepisów prawa procesowego.

Zauważyć zresztą trzeba, że Sąd odwoławczy nie orzekał reformatoryjnie i nie wymierzał oskarżanemu kary. Zakres kontroli odwoławczej prowadzonej przez Sąd Okręgowy wyznaczony został apelacją oskarżonego, który zaskarżając wyrok Sądu pierwszej instancji w części dotyczącej orzeczenia o karze, kwestionował jedynie jej wymiar.

Poza ponownym kwestionowaniem ocen należących do sfery sądowego wymiaru kary, możliwym tylko w ramach niedopuszczalnego w postępowaniu kasacyjnym zarzutu rażącej niewspółmierności kary, w kasacji nie podniesiono żadnych uchybień, które można byłoby potraktować jako zarzut rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

Z uwagi na powyższe, brak było podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy z urzędu o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego, wykonanie czynności polegającej na wniesieniu środka zaskarżenia, który na podstawie obowiązujących przepisów nie podlega rozpoznaniu, nie może być traktowane, jako udzielenie pomocy prawnej z urzędu, za którą przysługuje wynagrodzenie od Skarbu Państwa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 września 2017 r., III KK 384/17; z dnia 16 listopada 2015 r., II KK 310/15 i z dnia 27 sierpnia 2008 r., IV KK 271/08).

Celem wprowadzonego przez ustawodawcę obowiązku sporządzenia i podpisania kasacji przez podmiot fachowy jest zapobieżenie wnoszeniu skarg kasacyjnych, które nie spełniają warunków ustawowych. Jest rzeczą oczywistą, że w przypadku wystąpienia przez stronę z żądaniem wyznaczenia obrońcy z urzędu w terminie otwartym do wniesienia kasacji i wykazania, iż nie jest w stanie ponieść kosztów obrony z wyboru, sąd nie jest władny do oceniania zasadności wniosku przez pryzmat podstaw do wniesienia kasacji. Pozbawiałoby to stronę realizacji przysługującego jej uprawnienia do skorzystania z pomocy prawnej. W przeciwieństwie jednak do obrońcy lub pełnomocnika wyznaczonego do sporządzenia apelacji, adwokat wyznaczony z urzędu w postępowaniu kasacyjnym nie jest związany wolą strony i nie jest zobowiązany do wniesienia kasacji. W swoich ocenach zachowuje samodzielność i w przypadku stwierdzenia braku podstaw do wniesienia kasacji powinien powiadomić o tym sąd.

Z tych zatem względów postanowiono jak na wstępie.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono po myśli art. 624 § 1 k.p.k., uznając, że z uwagi na przyczynę pozostawienia kasacji bez

rozpoznania, względy słuszności sprzeciwiają się obciążeniu skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

[WB]

[r.g.]